

BUBRIK ZSERALDINA

A mosoly...

A tárgyalóteremben csendben ültek az emberek. Halkan vettek levegőt, nehogy rájuk nézzen valaki. Ha szúnyog vagy légy betéved, az embereknek biztos mind a két szeme követte volna, mintha ő lenne a vádlott.

Az ajtó kinyílt, a bírónő belépett, mindenki felállt. A székhez érve egy kicsit hangosan kihúzta, de senki nem nézett oda. Majd leült, bólított egyet, és elhangzott az első mondata.

– Eduard James vádlott, álljon fel! – kimért hangon szólt, hogy tudják, neki még nem bűnös.

Kis szünetet tartva egy kicsit jobban megvizsgálta az előtte álló szimpatikus, fiatal férfit. Nem értette, miért állhat itt a vádlottak padján. Majd szemét becsukta, és mielőtt kinyitotta volna, feltette kérdését:

– Bűnösnek vallja magát? – majd tágra nyílt szemmel várta a választ.

– Igen, bírónő – szólalt meg elég nyugodt hangon a harmincnégy éves Eduard. – Húsz évvel ezelőtt kezdődött, amikor tizennégy éves lettem, és elkezdtem középiskolába járni. Minden reggel busszal mentem. A buszmegálló tele volt, rengetegen várták a buszt. Sok ismerőst fedeztem fel, beszélgettünk pár volt osztálytársammal. Pár perc után megláttam őt. Ahogy jött felénk... A vörös haja, ahogy foncsikba volt fogva. Rám nézett, elmosolyodott. Én akkor ott lefagytam. Körülöttem rajta kívül senkit nem láttam, és egy szót sem hallottam. A busz bekanyarodott, de nem figyeltem oda. Csak őt néztem. Felszállt előttem, próbáltam utána menni, de nem fértem hozzá. Ő a hátsó üléseknél leült, elővett egy könyvet, és nekiállt olvasni. Egész úton őt néztem. Azt sem tudtam, az első utam milyen volt, nem figyeltem semmire és senkire, csak rá. Mivel nem tudtam a nevét, nem is mertem senkit sem megkérdezni, ezért a Hope nevet adtam neki. Három éven keresztül próbálkoztam közelebb kerülni hozzá. Ha beteg voltam, akkor is mentem iskolába, mert egy napot sem akartam kihagyni, ami-

kor nem látom. Elég volt nekem az üres hétvégeket kibírni. A szünetekben is mindennap megálltam közel a buszmegállóhoz, de úgy, hogy ne lássanak. Az a pár perc, amíg láttam a mosolygós arcát, az egész napomat bearanyozta. Egyedül az bántott, hogy jeggyűrű volt rajta. Nem mertem hozzászólni, gondoltam, úgyis elutasít. Azt meg nem szerettem volna hallani. Inkább éltem abban a tudatban minden reggel, hogy csakis az enyém. Három év után nem láttam felszállni a buszra. Gondoltam, lehet, hogy beteg, majd meggyógyul, és itt lesz velem. Vártam egy hetet, a második hetet, a harmadikat, de nem jött. Egy világ omlott össze bennem. Már iskolába sem volt kedvem menni, de még felkelni sem. Gondolataimat áttereltem másokra, mást próbáltam a szívembe zárni, de nem sikerült. A neve ott járt mindig a fejemben: Hope... Hope... Hope... Eltelt húsz év, amikor megláttam az interneten. A szívem úgy elkezdett dobogni, hogy féltem, nehogy kiessen a helyéről. Először nem hittem el, gondoltam, egy hasonmás. De nem... Ő az, Hope! Végignézttem az adatlapját, volt pár közös ismerősünk, tehát biztos, hogy ő az. És akkor megláttam a lényegét, és a szívem megint kezdett hevesen verni: egyedülálló. Éreztem, tudtam, eljött az én időm, Hope az enyém lesz. Bejelöltem ismerősnek, eldöntöttem, addig nem mozdulok a gép elől, míg vissza nem igazol. Pár óra múlva visszaigazolt. Boldog voltam. Madarat lehetett volna velem fogatni, vagy ha azt mondják nekem, másszam meg a Mount Everest-et, biztos megteszem, pedig tériszonyom van. Szerettem volna írni neki, de nem mertem. Félttem attól, hogy megint el fogom veszíteni. Aztán egy napon kaptam tőle egy levelet, melyben kérdezte, honnan ismerjük egymást. Pedig úgy gondoltam, plátói szerelem van köztünk, hiszen amikor rám nézett, mindig mosolygott. Ezek szerint három éven keresztül egyszer sem látott? Nem baj, eldöntöttem, nem adom fel. Másnap én írtam rá, megkérdeztem, mi van vele, kivel él. Mondta, egyedül van, nincs párja, de most nem is akar ismerkedni. Nem tudtam, mit fogok csinálni, de tennem kellett valamit. Ha nem lehet az enyém, másé sem lesz. Most baj, hogy kilenc évvel fiatalabb vagyok? Nem olyan sok idő. Elkezdtem a magánnyomo-

zást. Kiderítettem, hol lakik, hol dolgozik, mikor hova jár, és minden egyes mozdulatát követtem. Amikor mindent tudtam, akkor eldöntöttem, hétvégén az enyém lesz... – A vádlott lehajtotta a fejét, kicsi szünet után nagyon halk szavakkal megszólalt.

– Eljött a szombat reggel, felöltöztem, díszbe vágtam magam, elindultam. Egész úton csak az járt a fejemben, végre vele lehetek. Már a kocsiban éreztem az édes parfümje illatát. Húsz éve volt, de még mindig emlékeztem rá. Ritkán váltott, de az illat vagy vanília, vagy sárgadinnye volt. Jó az ízlése, én is szeretem. Amikor megérkeztem, egy kicsit még ülve maradtam. Nem mertem kiszállni a kocsiból. De éreztem, hogy mennem kell... Már várt rám, az enyém akart lenni. Belenéztem a tükörbe, megigazítottam a szemöldököm, mosolyogtam egyet, majd kinyitottam az ajtót. Nagyon sóhajtottam, és kiszálltam. Bezártam az ajtót kulcsra, megfordultam, elindultam, hogy közelebb legyek életem szerelméhez. Megálltam a bejáratnál, bekopogtam. Pár másodperc után kinyitotta az ajtót, ott állt előttem, és rám mosolygott. Soha életemben nem fogom elfelejteni ezt a mosolyt. A szívem megint kiment a helyéről, de azt sem tudom, hova, és hirtelen egy szó sem jött ki a számból. Ő, persze, rám köszönt, beinvitált. Leültünk a nappaliban, kérdezte, mit iszom. Kávét kértem, pedig nem is szeretem. Kiment a konyhába, megfőzni a kávét. Pár perc után felálltam, odamentem a háta mögé, átöleltem, majd annyira megijedtem, mit fog mondani, hogy a nyakára tettem a kezem, és elkezdtem fojtogatni. Lassan kezdett összeesni. Amikor nem éreztem, hogy levegőt venne, megfogtam, felemeltem könnyű testét, és hálósobájába vittem. Lefektettem a franciaágyra, odaültem mellé, és néztem. Ilyen gyönyörű nőt még nem láttam, és azt hiszem, már nem is fogok. Boldog voltam... Hope már az enyém. A szívem a helyére került. Elővettem a telefonom a zsebemből, majd nyugodtan, lassan elmondtam a rendőrségnek, hogy mit tettem. A beszélgetés után kikapcsoltam telefonom, letettem az éjjeliszekrényre. Hope mellé feküdtem, lecsuktam gyönyörű zöld szemét, átöleltem, és vártam. Megnyugodtam...